

Amélie, mon amour...

Le fabuleux destin d'Amélie Poulain (Franța, 2001); Regia: Jean-Pierre Jeunet; Scenariul: Jean-Pierre Jeunet și Guillaume Laurant; Cu: Audrey Tautou, Mathieu Kassovitz, Flora Guiet, Rufus (Jacques Narcy); Genul filmului: un strălucit amestec de dramă, fantastic, musical și comedie; Muzica: Yann Tiersen; Durata: 121 minute; Produs de: Victoires Productions și Tapioca Films; Premiera în România: 22.03.2002; Premii obținute: 5 nominalizări Oscar, o nominalizare Globul de Aur, 3 premii și 3 nominalizări Academia Europeană de Film.

Secolul XXI debuta, pe tărâmul cinematografiei de înaltă clasă, cu apariția unui film surprinzător din multe puncte de vedere: „Le fabuleux destin d'Amélie Poulain”. Regizor: Jean-Pierre Jeunet, pe care îl știm cu toții ca fiind creatorul lui Allien (Allien: Resurrection, 1997), dar și al unor videoclipuri muzicale, precum inventivul și simpaticul Zoolook, pe muzica lui Jean Michel Jarre. Spuneam că, în afară de unele particularități în ceea ce privește concepția regizorală (predilecția pentru fantastic, pentru insolit, dar și prezența umorului, a ironiei calde și suave), dl. Jean-Pierre Jeunet ne oferă un film surprinzător, care a schimbat imaginea sa de regizor oarecum „în pas cu moda”: în plin avânt al digitalului (să nu uităm că ne aflăm, totuși, în anul 2001!), Amélie impresionează prin simplitate și o anumită căldură umană ce se degajă de pe peliculă. Sunt nevoit să fac un alt exercițiu de admirație, „aplicat” acestei capodopere cinematografice, una deloc glacială, rece, absconsă, dimpotrivă: una melancolică, ironică, mustind de afecțiune și energie. Ultimul de acest gen, deoarece rubrica mea despre filme și cărți se încheie aici. M-aș bucura ca măcar filmele să fi fost în centrul atenției cititorilor, într-o lume în care arta (de orice fel!) a ajuns un fel de Cenușăreasă a vieții. Așadar, despre Amélie, cu bucurie!

Amélie pare a fi o zână, venită din basmele ce ne-au fermecat copilăria. Toată existența ei, atât în copilărie, cât și ulterior, ajunsă o tânără (și frumoasă!) domnișoară stă sub semnul extraordinarului. Ceea ce ochiul obișnuit nu poate remarca, observă fetița Amélie: fotografiază cu un aparat Kodak ursuleții și iepurașii de pe cer (înfățișarea norilor) și își transformă corpul într-un instrument magic. Este simpatică și ne cucerește definitiv. Între timp, fetița crește și ajunge chelneriță la localul Café des Deux Moolins, în cartierul Montmartre din Paris. Viața ei este cât se poate de simplă: îi place la nebunie să își afunde mânuțele în sacii cu legume de la aprozar, să spargă crusta cremei de zahăr sau să arunce cu pietricele în Sena. Totul se va schimba când Amélie Poulain descoperă o cutiuță plină cu „amintiri“ și decide să i-o înmâneze proprietarului. Decide astfel să își investească un mare capital de iubire în viața oamenilor, încercând, pe cât posibil, să schimbe cumva viețile lor monotone și nefericite. Cu această minunată ocazie, facem cunoștință cu Georgette, o tutungereasă ipohondră, Suzanne, patroana localului sau Joseph, bărbatul irascibil și gelos. Tânăra cu ochi sclipitori și suflet bun le schimbă tuturor viața, apelând la tot felul de stratageme inventive. Un personaj aparte este Raymond Dufayel, l'homme de verre (omul de sticlă), un bătrân ce suferă de o maladie rară și care își petrece tot timpul pictând un tablou, o reproducere după Renoir, Le déjeuner des Canotiers. Cum hazardul nu îi putea rezerva lui Amélie doar rolul de a săvârși, cu voioșie și zâmbetul pe buze, mici minuni în sufletul oamenilor (învățându-i câteva din frumusețea adevărată a vieții), apare în scenă și un tânăr la fel de ciudat, Nino Quincampoix (jucat magistral de Mathieu Kassovitz), care se va îndrăgosti de domnișoara cu ochi negri, ireal de frumoși. Urmează un joc haios în care cei doi vor ajunge (după lungi provocări), în cele din urmă, să se cunoască.

Totul este atins de grație în *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain*: sunetul (efectiv fiecare pas, fiecare murmur și vorbă), efectele speciale, vocea naratorului (André Dussolier), ce accentuează fiecare silabă ori cuvânt, marcând prezența ironiei și a umorului, la care vor fi supuși cinefilii, jocul actorilor (Audrey Tautou - o zeiță a cinematografului, o actriță inconfundabilă, cu un timbru aparte), coloana sonoră, realizată de Yann Tiersen (care a devenit deja faimoasă, câți dintre noi am ascultat-o fără a ști de unde provine?). Căutați să vedeți acest film de referință, de un optimism luminos, creat și regizat cu o imaginație barocă de către Jean-Pierre Jeunet. Vă veți întoarce în copilărie, unde totul era de o densitate și frumusețea aparte și unde inocența avea locul ei stabilit, unde poezia inunda fiecare inimă omenească. Vă veți regăsi în eroina noastră. Mă bucur că te-am cunoscut, Amélie!

Cosmin Stancu